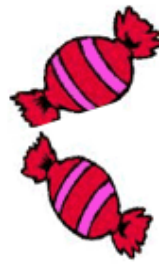

פינוק לשבת עלון השבת לילדים

שבת מברכין חֲדָשׁ פְּסָלוּ
נָא לֹא לְקִרְאָה בְּזִמְנָה הַתְּפִלָּה
וּקְרִיאַת הַתּוֹרָה

מוצש"ק	הד"נ	ירושלים
17:14	16:00	
17:13	16:04	חיפה
17:10	16:01	חיספין
17:15	16:15	תל אביב
17:15	16:06	חברון

שבת קדש פְּרִשְׁת תּוֹלְדָת | כ"ט מִרְחֶשֶׁן הַתּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 4 | שָׁנָה רִאשׁוֹנָה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חכמי ישראל

נקדה למחלוקה מְאָה פִּסְכָּלְנָא

שבת שלום ילדים יקרים ואהובים.

ערב שבת קרבה והלכה. אמא הכינה מטעמים לכבודה של השבת, אך שבת זו הייתה מיוחדת במינה. השבת חל יום ההלדת של אחי רוגן, ולכבוד יום הולדתו הכינה אמא הפתעה מיוחדת. רוגן אוהב מאוד תפוחי אדמה טבולים ברטב פטריות, ולינך ירקות מאודים בטעם טבעי ללא תוספת של תבלינים. כזה הוא רוגן, ועל טעם וריח אין להתנפח. את הסוד בקשה אמא מפלנו לשמור ולא לומר לרוגן דבר וחצי דבר. כשנכנסה השבת, הלכנו לבית הנקסת לתפלת השבת. ובאמצע התפלה ראיתי שרוגן בן השש יוצא החוצה, וכשהסתיימה התפלה הוא עמד בחצר עם חבריו ופיו מלא בגיסקלי. מדוע אתה אוכל לפני הקדוש שאלתי, אין לך סבלנות? אני רעב כל כך ענה רוגן, והמשיך לאכול מהשקית שבגדו. נסיתי לרמוז לו שימתין כי יש לו הפתעה בבית, אך לא יכלתי זה היה סוד. לאחר הקדוש החלה סעדת השבת. ורוגן, שכבר לא היה רעב לא טעם פמט כלום, וכשאמא הגישה את המנה העקרית, קרא רוגן בשמחה: איזה יפי. ממש כמו שאני אוהב, תודה אמא. אך כשהחל רוגן לאכול לא היה לו תאבון ורב המנה שלו נשארה בצלחת. מה קרה שאל אבא? אכלתי שקית ביסלי לפני הקדוש ענה רוגן. אין לי תאבון. הביט בו אבא ואמר: בפרשת השבוע נקרא מחר "ויבא עשו מן השדה, והוא עיף", עשו רעב ועיף ואינו חושב דבר על המחר, אלא הכל כרגע ועכשו. מדה רעה זו נרמה לו לאבד את בכורתו "וימכר את בכרתו, ליעקב", והעקר שיעקב יתן לו לאכול ומה שיהיה אחר כך לא נוגע אליו. את בטנו הוא השביע, אך ההפסד היה גדול יותר. אני מקנה רוגן, שלכבוד יום הולדתך למדת רעיון חשוב, מדת הסבלנות טובה היא מאד מאד. מה אתם חושבים חברים שלי?

אברהם נוד מבוטשאטש

מגדולי רבני החסידות 1771 - 1841

נולד ביום ו' אדר תקל"א (1771) בנאדבונגה לאביו ר' אשר אנשיל וואהרמן, מגזע המהרש"א. כבר בצעירותו נתפרסם כעלוי, וזכה להערצתם של בעל "לבושי שרר" ורבי משלם מיסמיניץ, שבחן אותו בתורה, כשהוא בן עשר. רבה של בוטשאטש, רבי צבי הירש, בעל שו"ת "נטע שעשועים" בחר בו לחתן בתו, ובגביתו שקד על למוד התורה בחברת רבי חיים מטשרנוביץ. בגיותו בן עשרים נתמנה לרב ביאזלוביץ. כאן הכיר לראשונה את רבי לוי יצחק מברדיטשוב, שבקר ברימאלוב הקמוכה, ומאז דבק בו ובדרכיו.

נמנה גם על תלמידיו של רבי משה לייב מסאסוב. כרבותיו בחסידות הצטין באהבת ישראל עצומה ובהתלהבות עלאית. עם פטירת חותנו בשנת תקע"ד נתקבל לרב בבוטשאטש, בה הגיע לרום גדלותו. מכאן עמד בקשרי שו"ת עם גדולי הדור, וכרת ברית של אהבה וידידות עם רבי אפרים זלמן מרגליות מברודי ורבי צבי הרש מזידיטשוב. מאות תלמידים למדו אצלו תורה וחסידות, ובתוכם: רבי שלמה מסקאהל בעמח"ס שו"ת "בית שלמה", רבי אפרים אלישע מסשרנוביץ רבי שמעון מרימלוב, רבי משה מבורזאנוב, רבי פייבל הלוי שרייער מברודטשין, מח"ס "גדולי הקדש", "מקדש מעט" ו"אספת זקנים" ואחרים.

בנו רבי ישראל לייב היה חתנו של רבי ישעיה מיאסי.

רבי אברהם נוד חבר ספרים חשובים בהלכה ובחסידות: "דעת קדושים" על שו"ע ויו"ד, "אשל אברהם", "מחזה אברהם", "חזון נוד", "תפלה לדוד", "תהלה לדוד" ועוד. נפטר ביום כ"ט תשרי תר"א (1841).

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
הפינוק יונתן פלמר
ה"ד

הַשְׂבִּי' הַפְּרָשָׁה

וַיִּחְפְּרוּ עֲבָדֵי יִצְחָק בְּנַחַל וְגו' (כו, יט).

עַנְנָן הַבְּאֵרוֹת אֲשֶׁר חָפַר יִצְחָק מִלְמַדְנֵנו, שְׁלֵעוּלָם לֹא יִרְפָּה הָאָדָם אֶת יָדָיו מִלְהַמְשִׁיךְ אֶת הָעֵסֶק אֲשֶׁר הִתְחִיל, אֶל יְאוּשׁ וְאֶל כְּשָׁלוֹן. אִם יִצְחָק אָבִינוּ חָפַר וְלֹא מִצָּא מַיִם, חָפַר בְּאֵר אַחֲרַת עַד שֶׁמִּצָּא מַיִם, וְאִם רָבוּ עֲלֵיהֶם, חָפַר בְּאֵר אַחֲרַת, וְכֵן הִמְשִׁיךְ בְּמִלְאֶת הַחֲפִירָה, עַד שֶׁבִּסּוּפוֹ חָפַר וּמִצָּא בְּאֵר שֶׁלֹּא רָבוּ עֲלֵיהֶם וְקָרָא שְׁמָהּ רְחוּבוֹת. כֵּן הַדְּבָר בְּכָל הָעֲנִינִים הַחֲמִרִים וְהָרוּחָנִיִּים, הֵן בְּמִסְחָר וְהֵן בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה. וְלָכֵן מִי שֶׁאִינוּ מְצַלִּיחַ בְּתַחֲלָה בְּלִמּוּדוֹ, לֹא יַעֲזֹב אֶת הַתּוֹרָה, כִּי סוּף הַכְּבוֹד לְבוֹא, וְאִם נִכְשַׁל תַּחֲלָה, בְּסוּף יַעֲמִד עַל אֲמַתּוּתָהּ.

הַחִיזָה הַפְּרָשָׁה

- א. איך הסבירו אנשי פלישתים את סתימת הבארות שחפר יצחק?
- ב. מי נקרא "תם"?
- ג. מה הפרוש "אצלתי"?
- ד. מדוע כהו עיני יצחק?

סוּר לְשִׁלְחוֹן הַשְּׁבִי' - אֶל תְּסַמְכוּ עָלַי

פַּעַם בָּא אֶל הַצַּדִּיק מְנַשְׁכֵיז יְהוּדֵי חוּלָה. הָאִישׁ הִגִּיעַ מִמְּקוֹם כְּחוֹק וּבִיזוֹ אֶרְנַק מְלֵא בְּכֶסֶף. אֶת הַכֶּסֶף רָצָה לְתַת לְרַבִּי וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. הַרְבֵּי אַחַל אֲמַנָּם לְאִישׁ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, אָבָל לֹא הִבְטִיחַ לוֹ שְׂאֵכֵן יִבְרִיא. לֹא רָצָה הַיְהוּדִי לְלַכֵּת, עָמַד וְהִתְחַנֵּן אֶל הַרְבִּי. אֶת כָּל כֶּסֶפוֹ יָתַן לוֹ, כֵּן אָמַר, וּבִלְבָד שְׂיִבְטִיחַ לוֹ שְׂיִבְרִיא. הַקְּשִׁיב הַרְבִּי לְדַבְּרֵינוּ וְאָמַר: "אִם יִרְצָה ה' בְּנִדְאֵי יִשְׁלַח לְךָ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, אָבָל לְהִבְטִיחַ לְךָ שֶׁתִּהְיֶה בְּרִיא אִינִי יָכֹל. כִּי אַתָּה שִׁכַּחְתָּ לְהֶאֱמִין וּלְבַטֵּחַ בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא לְבַדוֹ רּוֹפֵא חוּלִים. הִגִּיעָה אֵלַיךְ הַשְּׂמוּעָה עַל רַב אֶחָד הַיּוֹשֵׁב בְּנִשְׁכֵיז וּמְרַפֵּא חוּלִים וּמִיָּד רָצַתְּ אֵלָיו וְהִבֵּאתָ לוֹ כֶּסֶף, בְּטַחַת בּוֹ בְּמִקְוֶה לְבִטָּח וְלִהְתַּפְּלֵל אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רּוֹפֵא הַחוּלִים. רַק כְּאֲשֶׁר תִּאֲמַר בְּבוּרָא עוֹלָם בְּלִבְד - תִּבְרִיא". הִבְטִיחַ הַרְבִּי לְאִישׁ. לִפְנֵי שִׁצָּא הַחוּלָה מִחֲדָרוֹ, בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ הַרְבִּי לְהַקְּשִׁיב לְסַפּוֹר, וְכֵן סִפַּר הַצַּדִּיק מְנַשְׁכֵיז: פַּעַם בָּאוּ יְהוּדֵי וְאִשְׁתּוֹ אֶל הַרְבִּי מְקוֹז'נִיעַ. הֵם סִפְרוּ לוֹ שֶׁנִּגְנַב מִבֵּיתָם כֶּסֶף רַב וּבִקְשׁוּ אֶת עֲזָרַת הַרְבִּי. הִסְתַּפַּל עֲלֵיהֶם הַרְבִּי וְאָמַר בְּתַמִּימוּת: "מָה אַתֶּם רוֹצִים מִמֶּנִּי? לֹא הִיִּיתִי בְּבֵיתְכֶם אִף פַּעַם וְלֹא גִנַּבְתִּי מִכֶּם שׁוֹם דְּבָר". בְּנִי הַזֶּה לֹא הִבִּינוּ מָה מִתְכַּוֵּן הַצַּדִּיק בְּדַבְּרֵינוּ וְהִמְשִׁיכוּ לְהִתְחַנֵּן אֵלָיו שֶׁיַּעֲזֹר לָהֶם לְמַצָּא אֶת כֶּסֶפָם הַגָּנוּב. הָאִישׁ הוֹצִיא מִטְּבַע שֶׁל זָהָב מְכִיסוֹ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי הַרְבִּי. "אִין זֶה מְסַפִּיק", אָמַר הַרְבִּי מְקוֹז'נִיעַ. הוֹצִיא הַיְהוּדִי מִטְּבַע זָהָב נוֹסֵף וְנָתַן לוֹ. אַךְ גַּם שְׂנֵי הַמְּטַבְּעוֹת לֹא הָיוּ דֵי לְרַבִּי. הוּא בִּקֵּשׁ מֵהֶם שְׁשִׁים מְטַבְּעוֹת זָהָב. נִדְהַמִּים עָמְדוּ הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ לִפְנֵי הַצַּדִּיק. פָּתְחוּ אֶת הָאֶרְנַק וְהִרְאוּ לְרַבִּי שְׁגַם אִם יָתַנּוּ לוֹ אֶת כָּל כֶּסֶפָם לֹא יִהְיֶה זֶה עֲדוֹן שְׁשִׁים מְטַבְּעוֹת זָהָב. לְמַרְבָּה הַפְּלֵא לֹא וְתַר הַרְבִּי וְעָמַד עַל שְׁלוֹ. אִם לֹא יָתַנּוּ לוֹ אֶת הַסְּכּוּם שֶׁבִּקֵּשׁ לֹא יַעֲזֹר לָהֶם, אָמַר. הִתְרַגְּזָה הָאִשָּׁה, חִטְּפָה אֶת הָאֶרְנַק מֵעַל הַשִּׁלְחוֹן וְאָמְרָה לְבַעֲלָהּ: "הִבֵּה נִגְלַךְ מִכָּאֵן. הֲלֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יָכֹל לְהוֹשִׁיעַ גַּם בְּלִי שְׁנִיתָן לוֹ פְּרוּטָה אַחַת" ... "זֹאת רְצִיתִי לְשַׁמֵּעַ כָּל הַזְּמַן", קָרָא הַרְבִּי בְּשִׂמְחָה. "אֶת בְּקִשְׁתְּכֶם לֹא יָכֹלְתִי לְמַלֵּא מִכֵּינּוֹן שְׂאִתֶּם שִׁכַּחְתֶּם אֶת הַבוּרָא הַגָּדוֹל וּבְטַחַתְּם רַק בִּי. לָכֵן בִּקְשַׁתִּי מִכֶּם כֶּסֶף. רְצִיתִי לְהַרְגִּיז אֶתְכֶם עַד שֶׁתִּתְיַאֲשׁוּ מִמֶּנִּי וְתִאֲמִינוּ רַק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּלִבְד. עַלְשׁוֹ שֶׁנִּזְכַּרְתֶּם בּוֹ וְרַק עָלִיו אַתֶּם נִשְׁעָנִים - כְּבָר נוֹשְׁעֵתֶם. לָכֵן לְשִׁלּוֹם לְבֵיתְכֶם וְהַשְׂאִירוֹ כָּאֵן רַק אֶת הַזָּהוּב הָרֵאשׁוֹן שֶׁרְצִיתֶם לְתַת לְצַדִּיקָהּ.